

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobce M. S., zastoupeného společností UNTAX, s.r.o.**, se sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10, IČ: 25260537, proti **žalovanému Finančnímu úřadu v Pardubicích**, se sídlem Hronovická 2700, 531 15 Pardubice, o **žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného**,

t a k t o :

- I. U r č u j e s e** , že zásah žalovaného spočívající v předvolání žalobce rozhodnutím o předvolání ze dne 4.6.2012, č.j. 268813/12/248591607330, a rozhodnutím o opakovaném předvolání ze dne 2.7.2012, č.j. 286130/12/248591607330, **byl nezákonný**.
- II.** V části, v níž se žalobce domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému předvolat žalobce v souvislosti s podáním vysvětlení k probíhajícímu postupu k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 a k daňové kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2011 a květen 2011 vedených se společností MPM Invest, s.r.o., DIČ: CZ27482413, **se řízení zastavuje**.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 940,- Kč**, a to ve lhůtě do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u soudu dne 6.8.2012 se žalobce domáhal toho, aby soud vyslovil, že předvolání žalobce rozhodnutím o předvolání č.j. 268813/12/248591607330, ze dne 4.6.2012, a rozhodnutím o opakovaném předvolání č.j. 286130/12/248591607330, ze dne 2.7.2012, je nezákonným zásahem, zakázal žalovanému opakování tohoto nezákonného zásahu a přiznal žalobci vůči žalovanému náhradu nákladů soudního řízení. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce je jednatelem společnosti MPM Invest s.r.o., proti které žalovaný uplatňuje postup k odstranění pochybností u daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období březen 2011 a provádí daňovou kontrolu DPH za zdaňovací období duben a květen 2011. Rozhodnutím o předvolání ze dne 4.6.2012 byl žalobce předvolán k podání vysvětlení. Žalobce se z jednání omluvil a v souladu s § 261 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podal na postup žalovaného stížnost, která byla žalovaným shledána nedůvodnou – žalobce o tomto byl vyrozuměn dne 9.7.2012. Rozhodnutím o opakovaném předvolání ze dne 2.7.2012 byl žalobce opětovně předvolán k podání vysvětlení. Žalobce se znovu z jednání omluvil, neboť má zato, že předvolání nesplňuje zákonné podmínky, zasahuje do jeho osobní svobody a je tedy nezákonným zásahem, u kterého hrozí jeho opakování, jak je zřejmé z rozhodnutí o opakovaném předvolání ze dne 2.7.2012.

Podle § 100 odst. 1 daňového řádu je možné předvolat osobu zúčastněnou na správě daní jen, je-li její osobní účast v řízení nutná, přičemž tato nutnost musí být dána objektivně a žalovaný ji musí řádně odůvodnit v předvolání – viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 2 Afs 45/2005. V tomto případě objektivní nutnost dána není, neboť žalovaný se na žalobce obrací jako na jednatele a vlastníka společnosti, kdy chce získat další informace, které by ovšem bylo možné efektivněji získat písemnou formou.

Navíc se jedná o účastnický výsledek, který lze realizovat jen se souhlasem účastníka řízení (analogické použití § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „o.s.ř.“) a žalobce, ani společnost MPM Invest s.r.o. takový souhlas nedali. Ostatně NSS konstatoval v rozhodnutí č.j. 2 Aps 3/2007-91, že bez splnění zákonných podmínek nelze do svobodné sféry daňového subjektu zasahovat předvoláním či přímým jednáním, jen tento subjekt je oprávněn rozhodovat o tom, jaké údaje o sobě poskytne.

Podáním doručeným soudu dne 26.9.2012 žalovaný sdělil, že upustil od předvolání žalobce a netrvá na jeho osobní účasti na jednání žalovaného, což dokládá sdělením ze dne 24.8.2012. Dále pak uvedl, že dne 11.9.2012 vyzval společnost MPM Invest s.r.o. k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Žalobu tedy pokládá za bezpředmětnou.

Žalobce reagoval podáním doručeným soudu dne 11.10.2012 tak, že považuje žalobu nadále za důvodnou, neboť po novelizaci s.ř.s. lze s účinností od 1.1.2012 konstatovat nezákonnost zásahu i v případě, že tento zásah, ani jeho důsledky netrvají, pokud žalobce takový postup navrhne. Právě o tuto situaci se v daném případě jedná, neboť žalobce v žalobním petitu navrhuje konstatování nezákonnosti zásahu žalovaného.

S ohledem na postoj žalobce soud vyzval žalovaného k vyjádření se k věci samé, což žalovaný učinil podáním ze dne 19.10.2012, když uvedl následující:

K nezákonnému zásahu, kterým by byl žalobce přímo zkrácen, nikdy nedošlo. V daňovém řízení vedeném se společností MPM Invest s.r.o., v níž je žalobce jednatelem, vyplynuly skutečnosti, které mohl ozřejmit pouze žalobce, proto žalovaný žalobce předvolal, aby zjistil co nejúplněji veškeré skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. V odůvodnění rozhodnutí o předvolání uvedl, že nejasnosti se týkají transakcí sjednávaných žalobcem osobně, proto je nutná osobní žalobcova účast. K realizaci rozhodnutí o předvolání a opakovaném předvolání nikdy nedošlo, neboť žalobce navrhl jiný způsob vyjasnění nesrovnalostí a žalovaný ho respektoval. Pouhé předvolání není nezákonné, když žalovaný respektuje žalobcovo právo na informační sebeurčení a nikdy nezkrátil jeho právo na odmítnutí účastnického výsledku. Žaloba je tudíž předčasná, nedůvodná a žalovaný navrhuje její zamítnutí.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 5.12.2012, za účasti obou řádně předvolaných účastníků řízení. S ohledem na skutečnost, že žalobce v úvodu jednání vzal svou žalobu co do části, v níž se domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému opakování nezákonného zásahu, zpět, vycházel soud v souladu s § 87 odst. 1 částí věty za středníkem zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu soud zjistil následující:

Předvoláním ze dne 4.6.2012, adresovaným žalobci na adresu T. 2034, 530 02 P., předvolal žalovaný s odkazem na § 100 odst. 1 a § 25 odst. 2 daňového řádu žalobce, „aby se jakožto jednatel společnosti MPM Invest s.r.o., Rokycanova 2798, 530 02 Pardubice, DIČ: CZ27482413, dostavil dne 26.6.2012 v 9:00 hodin ve věci podání vysvětlení na Finanční úřad v Pardubicích do kanceláře č. 424“, přičemž v odůvodnění uvedl, že žalobce předvolává jako „osobu zúčastněnou na správě daní, jejíž osobní účast je nezbytná pro důkazní řízení vedená v souvislosti s postupem k odstranění pochybností k přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 a v souvislosti s daňovými kontrolami na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben a květen 2011“. Dále objasnil, že nesrovnalosti se týkají obchodních transakcí, kdy předmětné obchody sjednával sám žalobce a tudíž žalovaný považuje za nezbytné, aby se žalobce dostavil k podání vysvětlení osobně. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 7.6.2012. Současně byl o předvolání žalobce jakožto jednatele společnosti MPM Invest s.r.o., jehož osobní účast je nezbytná, vyrozuměn ve smyslu § 25 odst. 2 daňového řádu vyrozuměním ze dne 6.6.2012 Ing. D. H., daňový poradce, coby zástupce daňového subjektu, společnosti MPM Invest s.r.o.

Žalobce, zastoupený Ing. D. H. (plná moc ze dne 15.6.2012) se podáním ze dne 18.6.2012 omluvil z jednání dne 26.6.2012 s tím, že se k jednání nedostaví, neboť potřebné informace lze získat hospodárněji a méně zatěžujícím způsobem než jeho předvoláním, a to např. písemnou výzvou, na niž bude společnost MPM Invest s.r.o. reagovat, neboť ji stíhá důkazní břemeno. Současně podal žalobce stížnost proti předvolání pro nesplnění podmínek dle § 100 daňového řádu, když nebyla dána objektivní nutnost osobní účasti žalobce při jednání, navíc se jedná zřetelně o účastnický výsledek, k němuž nedal žalobce, ani společnost MPM Invest s.r.o. souhlas.

Vyrozuměním ze dne 27.6.2012 byl žalobce vyrozuměn o tom, že jeho stížnost byla shledána nedůvodnou, neboť v předvolání bylo řádně odůvodněno, proč je osobní účast žalobce při

jednání objektivně nezbytná, a žalovaný předvoláním sledoval mimo jiné naplnění zásady vyjádřené v § 6 odst. 2 daňového řádu o vzájemné spolupráci a dále zjištění skutkových okolností co nejdříve.

Opakovaným předvoláním ze dne 2.7.2012 žalovaný předvolal žalobce opětovně na adresu bydliště jakožto jednatele společnosti MPM Invest s.r.o. k podání vysvětlení na den 31.7.2012 v 9:00 hodin, když uvedl tytéž důvody jako v předvolání prvním, včetně toho že: „Vzhledem k tomu, že se jedná o vysvětlení nejasností týkajících se obchodních, dodacích a jiných podmínek, které by měly být s ohledem na výsledek daňových řízení definovány co nejpřesněji, považuje správce daně předvolání M. S. za úkon lépe umožňující co nejtěsnější spolupráci se správcem daně a tudíž i v zájmu společnosti MPM Invest s.r.o. Z uvedeného důvodu předvolává správce daně pana M. S. opakovaně, aby se osobně dostavil na Finanční úřad v Pardubicích tak, jak je uvedeno výše, a podal v uvedené věci potřebná vysvětlení.“ Předvolání bylo žalobci doručeno dne 7.7.2012 a dne 20.7.2012 o něm byl vyrozuměn Ing. D. H.

Podáním ze dne 27.7.2012 se žalobce z jednání dne 31.7.2012 omluvil, zopakoval již dříve vyřčené důvody pro tento svůj postoj a zároveň uvedl, že podává žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

Sdělením ze dne 24.8.2012 žalovaný žalobci sdělil, že vzal jeho omluvu na vědomí, od jeho předvolání upouští a netrvá na tom, aby se osobně účastnil jednání „ve věci daňových řízení vedených v souvislosti s postupem k odstranění pochybností k přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 a v souvislosti s daňovými kontrolami na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben a květen 2011 u společnosti MPM Invest s.r.o.“.

Výzvou ze dne 11.9.2012 pak byla společnost MPM Invest s.r.o. vyzvána k prokázání ve výzvě specifikovaných skutečností.

V předvolání a opakovaném předvolání žalovaný odkázal vždy na ustanovení § 100 odst. 1 a § 25 odst. 2 daňového řádu a o předvolání žalobce vždy vyrozuměl zástupce společnosti MPM Invest s.r.o., Ing. D. H., daňového poradce.

Podle § 25 odst. 2 daňového řádu: „Zastupování zástupcem nevylučuje, aby správce daně v případech, kdy je osobní účast zastoupeného nezbytná, jednal se zastoupeným přímo, nebo aby ho vyzval k vykonání některých úkonů. Zastoupený je povinen výzvě správce daně vyhovět. O tomto jednání nebo výzvě správce daně bezodkladně vyrozumí zástupce.“

Podle § 100 odst. 1 daňového řádu: „Správce daně předvolá osobu zúčastněnou na správě daní, jejíž osobní účast v řízení nebo jiném postupu při správě daní je nutná, a v předvolání uvede kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a současně upozorní na právní důsledky nedostavení se, včetně možnosti jejího předvedení. Předvolání se doručuje do vlastních rukou.“

Z citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že žalovaný považoval osobní účast žalobce u podání vysvětlení za nezbytnou. Tuto nezbytnost žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění předvolání a opakovaného předvolání, spatřoval v tom, že důkazy shromážděné v rámci postupu k odstranění pochybností k přiznání k DPH za březen 2011 a daňové kontroly týkající se DPH za duben a květen 2011 vyvolaly při posouzení ve vzájemné souvislosti nesrovnalosti a nejasnosti, které se týkají podmínek sjednaných při realizaci obchodních transakcí, přičemž tyto transakce sjednával osobně žalobce. Jak rovněž vyplývá z obou předvolání, byl jimi žalobce předvoláván nikoli jako fyzická osoba, ale jako statutární orgán

(jednatel) daňového subjektu, společnosti MPM Invest s.r.o. (dále též „daňový subjekt“), neboť cílem bylo vyjasnění nesrovnalostí za účelem správného stanovení DPH za období březen, duben a květen 2011, kterou je povinen daňový subjekt zaplatit. Oběma předvoláním lze vytknout, že byla adresována chybně přímo žalobci, nikoli do sídla daňového subjektu, a že je v nich označován za zúčastněnou osobu na správě daní žalobce, ačkoliv touto osobou, je sama společnost MPM Invest s.r.o. jako daňový subjekt. Nicméně i přes tato pochybení je zřejmé, že žalovaný nepředvolával žalobce jako konkrétní fyzickou osobu, resp. jako tzv. třetí osobu ve smyslu § 22 daňového řádu, ale jako statutární orgán MPM Invest s.r.o., resp. jako statutární orgán daňového subjektu. Tato skutečnost vyplývá z odůvodnění obou předvolání, ze skutečnosti, že o obou předvoláních byl vyrozuměn Ing. D. H. jako zástupce daňového subjektu, a v neposlední řadě též ze žalobcových reakcí na tato předvolání a z jím podané žaloby, kdy žalobce bez jakýchkoliv pochybností hovoří o tom, že byl předvolán jako jednatel a vlastník společnosti, že je zamýšlen jeho účastnický výsledek, atp.

Je tedy nepochybné a mezi účastníky řízení nesporné, že žalovaný chtěl opakovanými předvoláními docílit osobní účast žalobce při podání vysvětlení ohledně sporných obchodních transakcí daňového subjektu. Předmětem sporu pak zůstává, zda žalovaný byl oprávněn osobní účast žalobce požadovat, resp. zda pro tuto osobní účast byly dány zákonné podmínky. Žalovaný jako správce daně směřuje veškeré své úsilí ke správnému zjištění a stanovení daně a její úhradě (§ 1 odst. 2 daňového řádu), ovšem při tomto svém směřování si nemůže počínat libovolně. Žalovaný jako každý orgán státu je povinen postupovat v souladu s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), tedy uplatňovat svou moc jen v případech, v mezích a způsobem stanovených zákonem. Tomu na druhé straně odpovídá právo daňového subjektu na šetření jeho základních práv a ukládání mu povinností jen na základě zákona a v jeho mezích (článek 4 Listiny). Na jedné straně tedy stojí zájem státu na správném stanovení a výběru daní, na straně druhé právo daňového subjektu na ochranu jeho autonomie, včetně práva na tzv. informační sebeurčení, tedy práva každého rozhodnout, jaké údaje o sobě poskytne. Tento střet se promítá i do daňového řádu, kdy podle § 5 odst. 2 daňového řádu: „Správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena,“ a podle § 5 odst. 3 daňového řádu: „Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.“ Žalovaný tedy při sledování svého cíle – správného stanovení a výběru daně, musí vždy postupovat tak, aby co nejméně zatěžoval osoby zúčastněné na řízení (zásady proporcionality a minimalizace zásahu). Nemůže tedy přistupovat k jednotlivým ustanovením daňového řádu, která mu svěřují určitá oprávnění vůči osobám zúčastněným na řízení, izolovaně, musí je vždy poměřovat základními zásadami daňového řízení, zejména zásadami proporcionality a minimalizace zásahu, jak bylo výše uvedeno (v tomto ohledu lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 703/06).

Ze správního spisu vyplynulo, že daňový subjekt je v řízení před žalovaným zastupován Ing. D. H., daňovým poradcem. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby byl daňový subjekt předvolán přímo, pokud je jeho osobní účast nezbytná, resp. nutná (srovnej citovaná ust. § 25 odst. 2 a § 100 odst. 1 daňového řádu). V daném případě tedy žalovaný mohl předvolat k podání vysvětlení přímo daňový subjekt, resp. i přímo jednoho ze statutárních orgánů daňového subjektu, tj. žalobce jako jednoho ze dvou jednatelů, musela by

být ovšem splněna podmínka nutné (nezbytné) osobní účasti. Žalovaný tuto nutnost spatřoval ve skutečnosti, že žalobce sjednával obchody, u kterých se vyskytly nejasnosti. Takto vymezená skutečnost ovšem důvodem pro trvání na osobní účasti žalobce není. Je totiž třeba mít především na mysli, že daňový subjekt nese důkazní břemeno (Podle § 92 odst. 3 daňového řádu: „Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“ Podle § 92 odst. 4 daňového řádu: „Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.“) a pro případ, že na tuto důkazní povinnost rezignuje, je „sankcionován“ tím, že žalovaný stanoví daň sám, za užití pomůcek (podle § 98 odst. 1 daňového řádu: „Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.“). Tedy daňový subjekt si sám rozhodne, které skutečnosti žalovanému sdělí, sám určuje, jakým způsobem se vypořádá se svou povinností důkazní, a v případě, že na své povinnosti rezignuje, vystavuje se riziku stanovení daně podle pomůcek. V této věci se jistě mohlo žalovanému jevit jako nejvhodnější postup k odstranění nesrovnalostí a nejasností podání vysvětlení přímo jednatelem daňového subjektu, který byl účasten zkoumaných transakcí, nicméně žalovaný nebyl oprávněn takto určovat za daňový subjekt, jaký způsob vypořádání se s tvrzenými nejasnostmi zvolí. Pokud žalovaný měl nějaké pochybnosti ohledně určité daně, měl tyto pochybnosti daňovému subjektu sdělit, vyzvat ho k jejich objasnění, případně k prokázání určitých skutečností (viz např. § 89 a § 86 daňového řádu), vyčkat na jeho reakci a v případě nedostatečné spolupráce, resp. nevyjasnění sporných skutečností, případně využít svého práva a stanovit daň podle pomůcek. Způsob reakce je pak již věcí procesní strategie daňového subjektu, kdy je třeba zdůraznit ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 25.2.2010, č.j. 7 Aps 2/2010-51, že „volba procesní strategie je výlučně na daňovém subjektu a správce daně by se dopustil nezákonnosti, pokud by se snažil daňový subjekt v jeho rozhodnutí jakkoli ovlivňovat“. Jak již bylo výše uvedeno, jedinou výjimkou z tohoto pravidla, je situace, kdy je nutná osobní účast daného subjektu, tedy kdy je určitá fyzická osoba – statutární orgán daňového subjektu, právnické osoby, nenahraditelná, nezastupitelná a musí vykonat určitou věc osobně. Okruh takových situací ovšem nebude velký, resp. bude se jednat o situace ojedinělé. Ostatně i NSS v již zmíněném rozsudku č.j. 7 Aps 2/2010-51 dospěl k závěru, že okruh takových situací je „nanejvýš úzký a rozhodně do něj nespadá požadavek, aby se daňový subjekt osobně účastnil ústního jednání jen proto, že tento způsob komunikace se správcem daně jeví být nepraktičtější a neefektivnější s ohledem na povahu podnikatelské činnosti daňového subjektu, z níž se generují jeho zdanitelné příjmy“ (jednalo se o opakované předvolání daňového subjektu ke zodpovězení otázek souvisejících s bouráním masa a výrobou masných výrobků, ačkoliv tento byl zastoupen). V tomto konkrétním případě nebyla rovněž osobní účast žalobce jako jednatele společnosti MPM Invest s.r.o., nezbytně nutná, neboť vysvětlit sporné obchody a prokázat tvrzené skutečnosti bylo povinností společnosti jako daňového subjektu nesoucího břemeno důkazní s tím, že pro případ nesplnění zákonné povinnosti by společnost nesla riziko stanovení daně podle pomůcek. Vysvětlit dané obchody, resp. prokázat sporné skutečnosti mohla i osoba odlišná od statutárního zástupce daňového subjektu. V této souvislosti lze zmínit i podrobnější úpravu o.s.ř. ohledně výpovědi svědků, resp. statutárních zástupců, kdy §

126 odst. 4 o.s.ř. stanoví: „Fyzická osoba, která je statutárním orgánem právnické osoby (členem tohoto orgánu), může být vyslechnuta v řízení, jehož účastníkem je tato právnická osoba, jen podle § 131,“ tj. jako účastník řízení, za splnění těchto podmínek:

- dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak a
- účastník, který má být vyslechnut, s tím souhlasí.

Vzhledem k tomu, že daňový řád takto podrobnou úpravu nemá, je možné použít analogii, což ostatně připouští i judikatura NSS (viz rozsudek č.j. 5 Afs 6/2010-101 či rozsudek č.j. 2 Aps 3/2007-91). Žalovaný měl tedy správně daňovému subjektu sdělit, v čem spatřuje nejasnosti či nesrovnalosti, jaké skutečnosti chce prokázat, vyzvat ho k objasnění uvedených nesrovnalostí, resp. prokázání sporných skutečností, a nechat na něm, zda vůbec, případně jakým způsobem se s danou výzvou vypořádá. Ostatně fakt, že osobní účast žalobce u podání vysvětlení nebyla nezbytná, potvrdil sám žalovaný svým dalším postupem, kdy sdělením ze dne 24.8.2012 žalobci sdělil, že od jeho předvolání upouští, a následně vyzval společnost MPM Invest s.r.o. k prokázání skutečností ve výzvě přesně specifikovaných.

S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že předvolání žalobce coby statutárního orgánu společnosti MPM Invest s.r.o. předvoláními ze dne 4.6.2012 a ze dne 2.7.2012 shledal nezákonným zásahem a v souladu s § 87 odst. 2 s.ř.s. tuto nezákonnost určil.

Pokud se týká návrhu žalobce, aby soud zakázal žalovanému opakování nezákonného zásahu, soud vzhledem ke zpětvzetí učiněnému žalobcem při jednání, řízení o tomto návrhu podle § 47 písm. a) s.ř.s. zastavil.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle úspěchu ve věci. Úspěšný byl žalobce, kterému vznikly náklady v podobě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000,- Kč a nákladů zastoupení daňovým poradcem (§ 35 odst. 2 s.ř.s.), které sestávají z odměny za 4 úkony právní služby po 2 100,- Kč, spočívající v převzetí věci, podání žaloby, replice a účasti na jednání soudu dne 5.12.2012, když písemnou reakci na vyjádření žalovaného ze dne 3.12.2012 soud nepovažoval za důvodně vynaložený náklad řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce v ní těsně před ústním jednáním pouze zopakoval některé skutečnosti vyřčené v žalobě (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), 4 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), náhrady jízdních výdajů za cestu z Prahy k jednání soudu a zpět vozem Audi ve výši 1 417,- Kč, náhrady za 6 půlhodin promeškaného času stráveného na cestě k jednání soudu a zpět po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 20% DPH z částky 11 617,- Kč (§ 35 odst. 2 ve spojení s § 57 odst. 2 s.ř.s.), tj. 2 323,- Kč, celkem tedy náklady řízení žalobcem důvodně vynaložené činí 15 940,- Kč. Náhradu těchto nákladů soud žalobci vůči žalovanému přiznal s tím, že žalovaný je povinen žalobci, k rukám jeho zástupce, částku 15 940,- Kč zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5.12.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová